

i den Anledning her er forelagt, gaar ud paa Nedsættelse af en Kommission, hvis Opgave, saaledes som den i Bemærkningerne til Lovforslaget nærmere er forklaret, skulde være at tilvejebringe gennem en Kodifikation Overskuelighed og Ensartethed i Pensionsvæsenet og samtidig lovordnede Regler for det dermed i Forbindelse staaende Understøttelsesvæsen. Jeg forstaa Opgaven saaledes, at Kommissionen navnlig skal give en samlet Fremstilling af de gældende Regler om Statens Pensions- og Understøttelsesvæsen med Paavisning af de Forskelligartetheder, der er til Stede, for at større Overensstemmelse kan blive tilvejebragt, hvorimod Kommissionen ikke skal beskæftige sig med nye Principper for Statens Pensions- og Understøttelsesvæsen. Dette har den højtærede Finansminister nu for et Øjeblik siden bekræftet: nye Principper skal Kommissionen ikke beskæftige sig med, kun tage Hensyn til de almindelige Regler, der er gældende for Tiden. Men under disse Omstændigheder er jeg ikke helt overbevist om, at en Kommission sammensat paa den foreslaaede Maade, med en Del af Finansministeren valgte Mænd og nogle af Rigsdagen udpegede, skulde være ganske nødvendig. Og jeg synes ogsaa, at den højtærede Finansminister antydede dette, at det vel ikke var saa absolut nødvendigt, man kunde maaske ogsaa komme frem ad en noget anden Vej. Jeg mener nærmest, at et Arbejde som det, der her er Tale om, maatte kunne tilvejebringes lige saa godt og lige saa hurtigt og sikkert billigere paa anden Maade og da navnlig, som den højtærede Minister berørte, gennem Ministeriets Embedsmænd. Hvad Bekostningen angaar, med Hensyn til hvilken Ministeren nævnedes, at der maaske var nogen Vanskelighed, saa er den neppe uovervindelig, og Ministeren mente jo ogsaa, at de nødvendige Udgifter vilde blive afholdt, og heri er jeg ganske enig; jeg antager ikke, at nogen vil modsætte sig de Udgifter, som en Kommission eller et Udvalg sammensat af Ministeriets Embedsmænd maatte medføre. — Skulde man imidlertid ved nærmere Overvejelse komme til det Resultat, at en Kommission, som her foreslaaet, aligevel vil være den hensigtsmæssigste Vej, forekommer det mig, at der kunde være Grund til at overveje, om Kommissionen da ikke burde have en noget videregaaende Opgave, saaledes at den ogsaa skulde beskæftige sig med det Spørgsmaal, om de nu gældende Principper for Statens Pensions-

og Understøttelsesvæsen bør bibeholdes i det hele eller til Dels, eller om det f. Eks. ikke kunde være hensigtsmæssigt at gaa over til Selvpensionering for enkelte eller for nogle af Statens Tjenestemænd, særlig de højest lønnede. Den hensigtsmæssigste Sættelse af Kommissionen vil jo i nogen Grad afhænge af, hvorledes Opgaven for den bliver. Naar jeg har ment, at Kommissionen, saafremt Nedsættelsen af en saadan overhovedet maatte anses for hensigtsmæssig, burde have en videregaaende Opgave, er det ogsaa for at undgaa Spørgsmaalet om en ny Kommission til Overvejelse af Principperne for Statens Pensions- og Understøttelsesvæsen. Der har jo i de senere Aar vist sig en ret stærk Tilbøjelighed til at nedsætte Kommissioner næsten om ethvert Lovgivningsspørgsmaal af større Betydning — Forfatningssagen dog undtagen; vi har derved faaet en stor Mængde Kommissioner, saa der neppe synes at være Opfordring til at forøge Antallet uden Nødvendighed. Tallet paa Kommissioner og Udvalg af kommissionslignende Art, som for Tiden er nedsatte og i Virksomhed, er ikke mindre end 32, saaledes som det fremgaar af en Oplysning, der foreligger fra Konseilspræsidiets, og af disse har enkelte siddet meget længe, uden at man har set eller mærket noget til Resultatet af deres Virksomhed. Og eet er i alle Tilfælde givet: at disse Kommissioner koster Staten ikke saa ganske lidt. — Jeg skal tillade mig at anbefale Lovforslaget til videre Fremme og til nærmere Overvejelse i et Udvalg, bl. a. angaaende det Spørgsmaal, jeg før berørte, om Omfanget af en eventuel Kommissions Virksomhed.

J. Pedersen: Den højtærede Finansminister har allerede nævnt og kortelig omtalt de Indvendinger, der i Folketinget er blevet gjort mod dette Lovforslag. Den første var, at naar man overhovedet skulde have en Kommission og have Rigsdagsmænd i den, burde deres Tal være større, end det var foreslaaet, idet der kun var foreslaaet 6 i en Kommission, paa 15 Medlemmer, saaledes at Rigsdagsmændene altsaa vilde være i født Mindretal. Denne Indvending er, efter hvad den højtærede Minister oplyste, imødekommet, idet man ved anden Behandling af Lovforslaget i Folketinget har forhøjet Antallet af Rigsdagsmænd til 8, saaledes at Rigsdagsmændene vil være i Flertal i Kommissionen. Den anden Indvending, som ikke er afkræftet, og som synes mig at have noget